

מסורת הש"ס

א) לקמן קכ: (ג) ע"ל טו, ג) [קדושין יט: וס"ג], ד) [לקמן קכ: (ג) לקמן זה. גיטין טו, כ"ב מנ. מנ. כריתות כד: (א) גיטין טו, כ"ק ח: כ"ב מט: (ז) ע"ל נח: וי"ג ע: לקמן קז: (ח) [יבמות נט: (ט) [שם], (י) [במדבר כז, (ז) [דף פ"ג] (א) [שם מט. וסס].

מוסף רש"י

לעולם אוכל פירי פירות. אם כתב לה דין ודברים אין לי בנכסך ה"ז אוכל פירות בחייה ואם מתה יורשה א"כ למה כתב לה שאם מכרה ונתנה קיים. כתב לה דין ודברים אין לי בנכסך ובפירותיהן ה"ז אוכל פירות בחייה ואם מתה יורשה ר"ל אומר לעולם הוא אוכל פירי פירות שיכתוב לה דין ודברים אין לי בנכסך ובפירותיהן ובפירי פירותיהן עד עולם. כתב לה דין ודברים אין לי בנכסך אוכל פירות בחייה ואם מתה יורשה רשב"ג אומר דבר נפשות מפני (רשב"ס ב"ב סג.) לא אמר כלום. ולא אבד וזמנו (בביתא כד:) דמאחר שהיא על כרח לנכסו לשון מתנה (גיטין טו.) דאין זה לשון מתנה כשלאר לא יאה לי חלק בשל דע כרתו הרי הוא שלו עד שיאמר לחבירו שני נתונה לך שני מוכרה לך שני מתקנת לל מי שילא (רשב"ס ב"ב סס.) כיון דכבר יס לו חלק בדעה והוא אומר לא יאה לי חלק בו, אין זה לשון מתנה לחבירו אלא לשון פטלה הוא, הלאי שלא זמן של אמה היא, לא יאה לי שדה זו, ואין תוספת עדיו מרשותו, ואין תוספת לשון זו אלא דבר שיענין לא זכה לו אחר מתה עליו שלא יאה שלו כשיא הומן שעתיד לזכות בחסותו דבר, אלא אדם ובהו דבר בעל כרחו, דלמקן דמתא בנאה לו לאדם לאחר מכן מתנה עליה, פירשה, אכל כיוון שגבר הדבר שלו הוא והוא אומר לא יאה שלו לא אחר כלום, דבעל כרחו יהיה שלו כל זמן שלא יתנה לאחרים (רשב"ס ב"ב סח. ע"י"ט.) בכוח לה. דין ודברים י"ז ועודה ארורה. קודם שזכר בנכסים ואין כרח לנכסו לשון מתנה דיכול להתנות דברו בנכסיו (שם) דאילו וזכה בפירות עד שעת נשואין וכדמסקין ואילו דבירשות נחלות לאדם בתקנת חכמים יכול לעקב או מתנה עליה קודם הומן בעוד שלא בלו לידו ואומר לא יאה לי חלק בשדהו מומן העתיד לבא לי בתקנת חכמים, דאין מוכין לו לאדם בעל כרחו (רשב"ס ב"ב סס.) נחלה הבאה לאדם במקום אחר. שאני ירושת אמוני מן התורה (גיטין טו.) העתירה לבא לו כגון נחלה דרבנן כדמפרש לקמן (רשב"ס ב"ב סס.) אדם מתנה עליה. קודם שזכר (גיטין טו.) שלא יירשנה. כגון דקאמר דין ודברים אין לי על אותה נחלה העמידה לבא לי, כלומר לא יאה לי דין ודברים (ב"ב סס.) ובדרכא. כלומר ונחמו נחלה מועיל התנא, בנחלה הבאה לו בתקנת חכמים דברא, אכל בנחלה דאורייתא כגון דין ודברים אין לי ביודעת אי כשימות, לא יועיל התנא, דבעל כרחו שלו יאה אלא"כ נחלה לאחרים כלשון מתנה (שם.) האומר אי אפשר בתקנת חכמים. שעה להנחת, כגון זו.

לקמן דמדרבנן היא (שם) אמלאת אחייתא אמרה רבא (גיטין שם.) שומעין לו. והאיל התקנה לגרסי נעשית יכול לומר כלום עשו אלא להנחת, אי לי אפשר בהנאה זו (גיטין שם) דבעל כרחו דאיהן לא זכוהו חכמים, שאם אינו חושש בטובה עשאו לו חכמים לא ימנן לו בעל כרחו, נלעגתו מקנה חכמים (ב"ב סס.) מאי כגון זו. איהיא אמרה רבא (גיטין שם) בנאון תקנת חכמים היו מדברים בנחמ"ד שעליה אמר רבא כל האומר אי אפשר בתקנת חכמים כגון זאת התקנה שאנו מדברים בה, שומעין לו (ב"ב שם.) כדבר הונא אמר רב. כלומר בתקנת מוות שהבעל עתן לנאה היו נשוקים בבית המדרש והוא עתל מלאתה ידיה תפתיהן ועל זה אמר רבא כגון זאת התקנה שהקטן שפירש על הקנין קנו מידו. מה שפירש על הקנין קנו מידו והוא לשון דין ודברים ואינו כלום: בעורר

להסתלק ממנה עד שלא תבא לידו שהאומר מה שאירש מאבא מ"ל לא אמר כלום וכמו שאין יכול למכור כך אין יכול להסתלק ממנה עד שלא תבא לירשותו ואי הות ירושת הבעל דאורייתא לא הוי מצי מסתלק ממנה עד שלא תבא לירשותו אבל משום דהוא מדרבנן יכול להסתלק ולומר א"א בתקנה זו שתיקנו

הביתוב. אם כן למה כתב לה כו'. בגמרא [ע"ב] מפרש טעמא: הכי גרסינן רבי יהודה אומר לעולם הוא אוכל פירי פירות.

וזבג"מ [ע"ב] מפרש אלו הן פירי פירות: **שמתנה על מה שכתב בטורה.** דקסבר ירושת הבעל דאורייתא וצבא בתרא (דף ק"א:) נפקא לן מהאי קרא' לשאריו הקרוב אליו ממשפחתו

וירש אותה האי וירש אותה יתירא הוא לדשא שהאיש יורש את שארו ושאריו זו אשתו. ואע"ג דשאריו דקרא לאו אשתו היא דהא כתיב ציה' ונתתם את נחלתו לשאריו וילכא למימר שמיירש האשה את בעלה דהא ממשפחתו כתיב' מיהו גבי קרא יתירא דוירש אותה דרשינן הכי ונתתם את נחלתו לקרוב אליו ממשפחתו שארו וירש אותה האיש יורש את אשתו: **ולא דרבנן כו'.** אכל פירות תקנתא דגב' היא ומאי לאמנוי עליהו: **גב' מני ר' חייא האומר לאשמו.** ולא מני כותב דאשמועינן דבאמירה בעלמא נמי סליק נפשיה בלא שום קנין וכתיבה: **וכי כתב לה מאי הוי.** וכל שכן באמירה: **האומר לחבירו.** כגון דהאמר רבא אמר ר' חייא **האומר לאשמו.** שדה של שותפין ואמר האחד לחבירו אחד מן הלשונות הללו צין בכתיבה צין באמירה: **לא אמר כלום.** דאין כאן לשון מתנה: **בכוסב לא ועודה ארופה.** והאי מי שהקרקע שלו וזכא ליתנו לחבירו כרחי לשון מתנה בנכסים ומתנה עמה שלא יזכה בהן לכשישאהו ואין כרחי לשון מתנה שהרי אין לו עכשיו רשות בהן: **ממקום אחר.** שאניה ירושת אבותיו אלא ע"י מעשיו בתא לו כגון נחלה אשתו הבאה לו ע"י נשואין שלו דהואיל ומשום תקנתא דידיה תקון רבנן והוא **בתקנת חכמים.** שתיקנו לטובתי ואניה טובה לי: **כגון זו.** לקמן מפרש איהיא אתמרה: **מאי כגון זו.** איהיא אתמרה רבא: **דברר הונא.** אמונות שתיקנו רבא: **מתנה** מתת מעשה ידיה ואי אמרה אי אפשר בתקנה זו שתיקנו חכמים לטובתי שחשו לכל הנשים

ויזמין דלא ספקי להו מוונות במעשה ידיהן ותקנו להן מוונות ומעשה ידיהן לבעל אינו איני לריבה לכך מעונתא אינו ואי אפשר לעשות מלאכה אמלא לי מוונות או יש לי אומנות יקרה יתר על כדי מוונותי: **אי הכי.** דטעמא משום דתקנתא דידיה הוא ויכול למחול עליה אמאי אטריך דדי רבי ינאי לאוקמה בכותב לה ועודה ארוסה אפילו נשואה נמי: **ידו כיה.** והרי הוא כשותף בהן וכוין שנכסים שלו כרחי לשון מתנה ואין מועיל בה לשון דין ודברים: **נפקא מינה לשומרה יבם.** כלומר לענין דין ודברים לא פליגי דצין ידו כיה וצין ידו עדיפא מידה אין מועיל בה לשון דין ודברים לסלקו ופלוגמא דאצי ורבא לענין שומרת יבם איצטרך. וביבמות אפליגו בה אצי ורבא בפרק החולץ (דף נח:) ואלין גבי מתני' דפ' דלעיל בהאשאי' שומרת יבם שנפלו לה נכסים דקתני מתה מה יעשה בכתובתה כו' ואפליגו בית שמאי וצ"ה ואוקי אצי פלוגמתייהו שנפלו לה כשהיא תחתיו דבעל שאין בעל הראשון קסבר רבי יודה לפיכך כשמת ונפלה לפני יבם ומתה עד שלא תביבמה יורשיה ועודה הבעל שניהם באים לירש זה מכא אחותו וזה מכא אחיו לבית שמאי חלוקה עדיפא ולבית הלל חזקה קמייתא עדיפא לפיכך נכסי מלוג בחזקת יורשי' האז ופליג רבא דאצ"י דאמר אי דנפלו לה כשהיא תחתיו דכולי געלמא ידו של בעל עדיפא מידה וכשמת עמד אחיו ליבמה במקומו והרי הוא כמותו ואם מתה כשהיא שומרת יבם אין ליורשיה בהן כלום ומתני' דצ"ש דנפלו לה כשהיא שומרת יבם: **קנו מידו מסו.** אצרייתא דהאומר לחבירו דין ודברים אין לי על שדה זו קאי אכל אמתניתין דהא מניח קנין ליפות כחה דהא באמירה בלא לשון קנו מתנה כגי לאסמולוקי אפילו מנופה של קרקע היכא דפריש בדקתני סיפא וטעמא דמתני' דאמר ה"ז אוכל פירות לאו משום גריעותא דלשון דין ודברים הוא אלא משום דלא פריש ממאי סליק נפשיה ואמרי' ידה על התחתונה כדמפרש לקמן [ע"ב] ואניה יכולה לומר מן הכל נסתלקת הילכך מה לי קנו מה לי לא קנו אלא אצרייתא קא בעי לה דקתני לא אמר כלום וטעמא משום גריעותא דלישנא הוא: **מסו.** מי אמרי' לא הקנה בחליפין הללו כלום ולא אמר עליה אלא לשון דין ודברים או דלמא אין חליפין באים אלא לדבר שיש בו ממש שזה קונה את הסודר ומקנה לו חפץ המכר או המתנה ועל גופה של קרקע קנו מידו ומתנה המורה היא: **מדין ודברים קנו מידו.** מה שפירש על הקנין קנו מידו והוא לשון דין ודברים ואינו כלום:

הכותב לאשתו פרק תשיעי כתובות פג.

הכותב לאשתו דין ודברים אין לי בנכסך הרי זה אוכל פירות כו'. והא דמתן בחזקת הצמים (כ"ג מנ. וסס) ולא לאיש חזקה בנכסי אשתו ופרך בגמרא^[א] שפיטא כיון דמשתעבדא ליה לפירא פירא הוא דקא אכיל לא לריבא דכתב לה דין ודברים אין לי בנכסך

לאו דוקא דא"כ אחתי משעבדי ליה לפירא אלא לא חש להאריך ואיירי דכתב לה דין ודברים אין לי בנכסך ובפירותיהן: **דין ודברים אין לי בנכסך ובפירותיהן בחייה ובמותה.** דרבנן ספרים גרסי' ובפירי פירותיהן וצ"ל דסתם לן כרבי יהודה וא"מ תפשוט מהכא בגמרא דעד עולם לאו דוקא מדלג תנא ליה ושמא לא חש להאריך אלא לקטום כר' יהודה: **ואין לי עסק בה.** וא"מ דאמרינן בהשולח (גיטין מנ:) וסס) גבי המוכר עצדו לעובד כוכבים ילא בן חורין ולריך גט שחרור ואם כתב לו אנו זהו שחרורו מאי אנוו אמר רב שעת דכתב ליה לכשתצרכ ממנו אין לי עסק כך משמע דאין לי עסק כך הוי לשון טוב ונראה לרשב"א דאין לי עסק כך הוי כמו שאומר לו הרי את לעצמך הילכך גבי עצד שיכול לזכות בעצמו קני אכל שדה אף יזכה בעצמו: **בדרך בהנא כו'.** ואם תאמר היכי מייתי ראייה דמהני לשון דין ודברים שהוא לשון גרוע דלמא כל הנהו דמייתי מיירי בלשון טוב ואי אפשר זה דמייתי הוי לשון טוב כדמוכח בפרק בתרא דכריתות (דף כד.) ויש לומר דמדקאמר נחלה הבאה לו לאדם דווקא ולא שצבת לו כבר משמע דבלשון גרוע מיירי דבלשון טוב אפילו צבת לו כבר יכול להסתות עליה ולר"י נראה דללשון דין ודברים אין כרחי להביא ראייה דמהני דמסתבצא הוא דמהני היכא דלא אלא מייתי ראייה דלא תיקשי למאי דלוקמה בכתב לה ועודה ארוסה היכי מני מקני לה והא קיימנא לן דאין אדם מקנה דבר שלא בא לעולם ואף על גב דרבי ינאי דמוקי לה

בכותב לה ועודה ארוסה סבר בהאשה רבה (יבמות ג.) וסס) דלדס מקנה מכל מקום מייתי ראייה לדידן דק"ל דאין אדם מקנה מדרב כהנא שיכול להקנות ככה"ג ולבסוף מייתי ראייה דרבא ליתן טעם דיכול להסתות אף על פי שלא בא לעולם דכיון דלטובתו תיקניה יכול לומר אי אפשר בכותב טובה ובמילתיה דרבא לחודא לא כגי בלא מילתיה דרב כהנא דממילתיה דרבא לא שמעיי שיכול להסתות דברר שלא בא לעולם אע"ג דקאי על מילתיה דרב הונא דאיירי במוונות שלא בלו לעולם התם אינו חידוש כמה שאין לה מוונות דאטו יש לה ליעול מוונות בעל כרחו וכשריאה חזרת בה ולא קא משמע לן רב הונא אלא שיכולה להפקיע מעשה ידיה מבעלה וא"מ בלא רב כהנא נמי למה לא יוכל להסתלק בכותב לה ועודה ארוסה מיד דהוא אשאר כסות ועונה (ע"ל דף נז.) דלרבי יהודה דדבר שצממון תנאו קיים ורבי מאיר נמי לא פליג אלא משום דקסבר מתנה על מה שכתבו בטורה תנאו בטל ויש לומר דהכא מייירי באומר לה שלא דרך תנאי אלא אומר לה דין ודברים אין לי בנכסך ועוד דלאשה איבעי לה לאתמוי ומתני הבעל והוה ליה פטומי מילי בעלמא והשתא מייתי מדרב כהנא דנהי דמכח תנאי לא מהני מכח סילוק בעלמא מועיל: **כגו מידו מהו.** פירש בקונטרס דאצרייתא קאי וקשה לר"י דמה יש להועיל שם קנין שהרי למי מקנה אותה והלא לכ"ע מפקר לה ונראה לר"י דאשואה קאי דאמרינן דידו כיהה אי מהני לה שום קנין או לא: צוניה

להסתלק ממנה עד שלא תבא לידו שהאומר מה שאירש מאבא מ"ל לא אמר כלום וכמו שאין יכול למכור כך אין יכול להסתלק ממנה עד שלא תבא לירשותו ואי הות ירושת הבעל דאורייתא לא הוי מצי מסתלק ממנה עד שלא תבא לירשותו אבל משום דהוא מדרבנן יכול להסתלק ולומר א"א בתקנה זו שתיקנו

ועל זה אמר רבא כגון זאת התקנה שהקטן שפירש על הקנין קנו מידו. מה שפירש על הקנין קנו מידו והוא לשון דין ודברים ואינו כלום: **בעורר**

להסתלק ממנה עד שלא תבא לידו שהאומר מה שאירש מאבא מ"ל לא אמר כלום וכמו שאין יכול למכור כך אין יכול להסתלק ממנה עד שלא תבא לירשותו ואי הות ירושת הבעל דאורייתא לא הוי מצי מסתלק ממנה עד שלא תבא לירשותו אבל משום דהוא מדרבנן יכול להסתלק ולומר א"א בתקנה זו שתיקנו

ועל זה אמר רבא כגון זאת התקנה שהקטן שפירש על הקנין קנו מידו. מה שפירש על הקנין קנו מידו והוא לשון דין ודברים ואינו כלום:

להסתלק ממנה עד שלא תבא לידו שהאומר מה שאירש מאבא מ"ל לא אמר כלום וכמו שאין יכול למכור כך אין יכול להסתלק ממנה עד שלא תבא לירשותו ואי הות ירושת הבעל דאורייתא לא הוי מצי מסתלק ממנה עד שלא תבא לירשותו אבל משום דהוא מדרבנן יכול להסתלק ולומר א"א בתקנה זו שתיקנו

ועל זה אמר רבא כגון זאת התקנה שהקטן שפירש על הקנין קנו מידו. מה שפירש על הקנין קנו מידו והוא לשון דין ודברים ואינו כלום:

להסתלק ממנה עד שלא תבא לידו שהאומר מה שאירש מאבא מ"ל לא אמר כלום וכמו שאין יכול למכור כך אין יכול להסתלק ממנה עד שלא תבא לירשותו ואי הות ירושת הבעל דאורייתא לא הוי מצי מסתלק ממנה עד שלא תבא לירשותו אבל משום דהוא מדרבנן יכול להסתלק ולומר א"א בתקנה זו שתיקנו

ועל זה אמר רבא כגון זאת התקנה שהקטן שפירש על הקנין קנו מידו. מה שפירש על הקנין קנו מידו והוא לשון דין ודברים ואינו כלום:

להסתלק ממנה עד שלא תבא לידו שהאומר מה שאירש מאבא מ"ל לא אמר כלום וכמו שאין יכול למכור כך אין יכול להסתלק ממנה עד שלא תבא לירשותו ואי הות ירושת הבעל דאורייתא לא הוי מצי מסתלק ממנה עד שלא תבא לירשותו אבל משום דהוא מדרבנן יכול להסתלק ולומר א"א בתקנה זו שתיקנו

ועל זה אמר רבא כגון זאת התקנה שהקטן שפירש על הקנין קנו מידו. מה שפירש על הקנין קנו מידו והוא לשון דין ודברים ואינו כלום:

להסתלק ממנה עד שלא תבא לידו שהאומר מה שאירש מאבא מ"ל לא אמר כלום וכמו שאין יכול למכור כך אין יכול להסתלק ממנה עד שלא תבא לירשותו ואי הות ירושת הבעל דאורייתא לא הוי מצי מסתלק ממנה עד שלא תבא לירשותו אבל משום דהוא מדרבנן יכול להסתלק ולומר א"א בתקנה זו שתיקנו

ועל זה אמר רבא כגון זאת התקנה שהקטן שפירש על הקנין קנו מידו. מה שפירש על הקנין קנו מידו והוא לשון דין ודברים ואינו כלום:

להסתלק ממנה עד שלא תבא לידו שהאומר מה שאירש מאבא מ"ל לא אמר כלום וכמו שאין יכול למכור כך אין יכול להסתלק ממנה עד שלא תבא לירשותו ואי הות ירושת הבעל דאורייתא לא הוי מצי מסתלק ממנה עד שלא תבא לירשותו אבל משום דהוא מדרבנן יכול להסתלק ולומר א"א בתקנה זו שתיקנו

ועל זה אמר רבא כגון זאת התקנה שהקטן שפירש על הקנין קנו מידו. מה שפירש על הקנין קנו מידו והוא לשון דין ודברים ואינו כלום:

עין משפט

נר מצוה

א א מ"י פכ"ג מהל' אשות טו"ע ב' כמג עשין מח טו"ע"ה אה"ע סי' כז ספק ה':

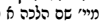
ב ב מ"י שם הלכס ג טו"ע"ה שם ספק י':

ג ג א מ"י שם הלכס ז טו"ע"ה שם ספק ח:

ד ד ה מ"י שם טו"ע"ה שם ספק א':

ה ה ז מ"י שם הלכס ו טו"ע"ה שם וספק ג וז':

ו ו ח מ"י שם הלכס ז טו"ע"ה שם סי' כז ספק ג:

תוספות ר"ד

הכותב לאשתו דין ודברים אין לי בנכסך ה"ז אוכל פירות בחייה ואם מתה יורשה א"כ למה כתב לה שאם מכרה ונתנה קיים. כתב לה דין ודברים אין לי בנכסך ובפירותיהן ה"ז אוכל פירות בחייה ואם מתה יורשה ר"ל אומר לעולם הוא אוכל פירי פירות שיכתוב לה דין ודברים אין לי בנכסך ובפירותיהן ובפירי פירותיהן עד עולם. כתב לה דין ודברים אין לי בנכסך אוכל פירות בחייה ואם מתה יורשה רשב"ג אומר דבר נפשות מפני (רשב"ס ב"ב סג.) לא אמר כלום. ולא אבד וזמנו (בביתא כד:) דמאחר שהיא על כרח לנכסו לשון מתנה (גיטין טו.) דאין זה לשון מתנה כשלאר לא יאה לי חלק בשל דע כרתו הרי הוא שלו עד שיאמר לחבירו שני נתונה לך שני מוכרה לך שני מתקנת לל מי שילא (רשב"ס ב"ב סס.) כיון דכבר יס לו חלק בדעה והוא אומר לא יאה לי חלק בו, אין זה לשון מתנה לחבירו אלא לשון פטלה הוא, הלאי שלא זמן של אמה היא, לא יאה לי שדה זו, ואין תוספת עדיו מרשותו, ואין תוספת לשון זו אלא דבר שיענין לא זכה לו אחר מתה עליו שלא יאה שלו כשיא הומן שעתיד לזכות בחסותו דבר, אלא אדם ובהו דבר בעל כרחו, דלמקן דמתא בנאה לו לאדם לאחר מכן מתנה עליה, פירשה, אכל כיוון שגבר הדבר שלו הוא והוא אומר לא יאה שלו לא אחר כלום, דבעל כרחו יהיה שלו כל זמן שלא יתנה לאחרים (רשב"ס ב"ב סח. ע"י"ט.) בכוח לה. דין ודברים י"ז ועודה ארורה. קודם שזכר בנכסים ואין כרח לנכסו לשון מתנה דיכול להתנות דברו בנכסיו (שם) דאילו וזכה בפירות עד שעת נשואין וכדמסקין ואילו דבירשות נחלות לאדם בתקנת חכמים יכול לעקב או מתנה עליה קודם הומן בעוד שלא בלו לידו ואומר לא יאה לי חלק בשדהו מומן העתיד לבא לי בתקנת חכמים, דאין מוכין לו לאדם בעל כרחו (רשב"ס ב"ב סס.) נחלה הבאה לאדם במקום אחר. שאני ירושת אמוני מן התורה (גיטין טו.) העתירה לבא לו כגון נחלה דרבנן כדמפרש לקמן (רשב"ס ב"ב סס.) אדם מתנה עליה. קודם שזכר (גיטין טו.) שלא יירשנה. כגון דקאמר דין ודברים אין לי על אותה נחלה העמידה לבא לי, כלומר לא יאה לי דין ודברים (ב"ב סס.) ובדרכא. כלומר ונחמו נחלה מועיל התנא, בנחלה הבאה לו בתקנת חכמים דברא, אכל בנחלה דאורייתא כגון דין ודברים אין לי ביודעת אי כשימות, לא יועיל התנא, דבעל כרחו שלו יאה אלא"כ נחלה לאחרים כלשון מתנה (שם.) האומר אי אפשר בתקנת חכמים. שעה להנחת, כגון זו.

לקמן דמדרבנן היא (שם) אמלאת אחייתא אמרה רבא (גיטין שם.) שומעין לו. והאיל התקנה לגרסי נעשית יכול לומר כלום עשו אלא להנחת, אי לי אפשר בהנאה זו (גיטין שם) דבעל כרחו דאיהן לא זכוהו חכמים, שאם אינו חושש בטובה עשאו לו חכמים לא ימנן לו בעל כרחו, נלעגתו מקנה חכמים (ב"ב סס.) מאי כגון זו. איהיא אמרה רבא (גיטין שם) בנאון תקנת חכמים היו מדברים בנחמ"ד שעליה אמר רבא כל האומר אי אפשר בתקנת חכמים כגון זאת התקנה שאנו מדברים בה, שומעין לו (ב"ב שם.) כדבר הונא אמר רב. כלומר בתקנת מוות שהבעל עתן לנאה היו נשוקים בבית המדרש והוא עתל מלאתה ידיה תפתיהן ועל זה אמר רבא כגון זאת התקנה שהקטן שפירש על הקנין קנו מידו. מה שפירש על הקנין קנו מידו והוא לשון דין ודברים ואינו כלום: בעורר

להסתלק ממנה עד שלא תבא לידו שהאומר מה שאירש מאבא מ"ל לא אמר כלום וכמו שאין יכול למכור כך אין יכול להסתלק ממנה עד שלא תבא לירשותו ואי הות ירושת הבעל דאורייתא לא הוי מצי מסתלק ממנה עד שלא תבא לירשותו אבל משום דהוא מדרבנן יכול להסתלק ולומר א"א בתקנה זו שתיקנו

ועל זה אמר רבא כגון זאת התקנה שהקטן שפירש על הקנין קנו מידו. מה שפירש על הקנין קנו מידו והוא לשון דין ודברים ואינו כלום:

להסתלק ממנה עד שלא תבא לידו שהאומר מה שאירש מאבא מ"ל לא אמר כלום וכמו שאין יכול למכור כך אין יכול להסתלק ממנה עד שלא תבא לירשותו ואי הות ירושת הבעל דאורייתא לא הוי מצי מסתלק ממנה עד שלא תבא לירשותו אבל משום דהוא מדרבנן יכול להסתלק ולומר א"א בתקנה זו שתיקנו

ועל זה אמר רבא כגון זאת התקנה שהקטן שפירש על הקנין קנו מידו. מה שפירש על הקנין קנו מידו והוא לשון דין ודברים ואינו כלום:

להסתלק ממנה עד שלא תבא לידו שהאומר מה שאירש מאבא מ"ל לא אמר כלום וכמו שאין יכול למכור כך אין יכול להסתלק ממנה עד שלא תבא לירשותו ואי הות ירושת הבעל דאורייתא לא הוי מצי מסתלק ממנה עד שלא תבא לירשותו אבל משום דהוא מדרבנן יכול להסתלק ולומר א"א בתקנה זו שתיקנו

ועל זה אמר רבא כגון זאת התקנה שהקטן שפירש על הקנין קנו מידו. מה שפירש על הקנין קנו מידו והוא לשון דין ודברים ואינו כלום:

להסתלק ממנה עד שלא תבא לידו שהאומר מה שאירש מאבא מ"ל לא אמר כלום וכמו שאין יכול למכור כך אין יכול להסתלק ממנה עד שלא תבא לירשותו ואי הות ירושת הבעל דאורייתא לא הוי מצי מסתלק ממנה עד שלא תבא לירשותו אבל משום דהוא מדרבנן יכול להסתלק ולומר א"א בתקנה זו שתיקנו

ועל זה אמר רבא כגון זאת התקנה שהקטן שפירש על הקנין קנו מידו. מה שפירש על הקנין קנו מידו והוא לשון דין ודברים ואינו כלום:

להסתלק ממנה עד שלא תבא לידו שהאומר מה שאירש מאבא מ"ל לא אמר כלום וכמו שאין יכול למכור כך אין יכול להסתלק ממנה עד שלא תבא לירשותו ואי הות ירושת הבעל דאורייתא לא הוי מצי מסתלק ממנה עד שלא תבא לירשותו אבל משום דהוא מדרבנן יכול להסתלק ולומר א"א בתקנה זו שתיקנו